

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Έτος χ'ίλια δκτακόσα κι' ογδοήκοντα δκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ό Ρωμής τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναγά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Διακόσα και τριάντα
κι' άνέλπιστα συμβάντα.

Δεκάτη Δεκεμβρίου,
βρασμός βουλευτηρίου.

Ζήτημα πολιτικόν και τὰ μάλα εθνικόν.

Πω! πω! τί πανηγύρι!.. τρεχάματα καινούρια...
θα ιδωμεν και πάλιν ιστορικός ήμέρας...
πολλοί κλητήρες τρέχουν με όλη των τή φούρια
εις τή βουλή να φέρουν του έθνους τούς πατέρας.
Και τρέχει άνω κάτω ή βουλευτοκρατία
να γίνη άπαρτία.

Πω! πω! τò 'Υπουργείο τὰ κώλα θα τινάξη...
έδω κι' εκεί πηγαίνουν με 'γρήγορο άμάξι,
κι' όποιον εύρουñ να τρώγη ή και ν' αποπατή
άμέσως άρον άρον τόν πέρνουν απ' ταυτί
και 'στης βουλῆς τήν χαύρα τόν πᾶν για μιὰ αίτία,
να γίνη άπαρτία.

Τò έκοψε κουμπούρι και ό Λογιωτάτου,
και τουτο ήτο βέλος και κτύπημα θανάτου,
κι' ό Κανακάρης λένε πώς είναι 'στα πανιά,
μά κι' άλλοι του Τρικούπη αδειάζουν τήν γωνιά,
και λέν οι πατριώται με σχόλια παντοία:
« δέν έχει άπαρτία. »

Ό κύριος Τρικούπης θυμόνει 'στα σωστά του,
κάθε στιγμή και ώρα μετρά τὰ πρόβατά του,
και τò πολύ του κόμμα κυττά να 'λιγοστεύη
και σπάζει τò κουδοϋνι 'στα χέρια του Κοκνήβη,
ένῳ του Δεληγιάννη φωνάζ' ή πελατεία:
« δέν έχει άπαρτία. »

Πω! πω! τί πανηγύρι και θαύμα 'ξαφνικό!...
μες 'στη βουλή άνάβουν και φως ήλεκτρικό,
και λάμπουν ή φαλάκραις και του Ρικάν' ή σκούφια,
μά ελ' αυτὰ τὰ λούσα πηγαίνουν εις τὰ κούφια,
κι' άντάμηδες καμπόσοι φωνάζουν 'στα Χαυτεία:
« δέν έχει άπαρτία. »

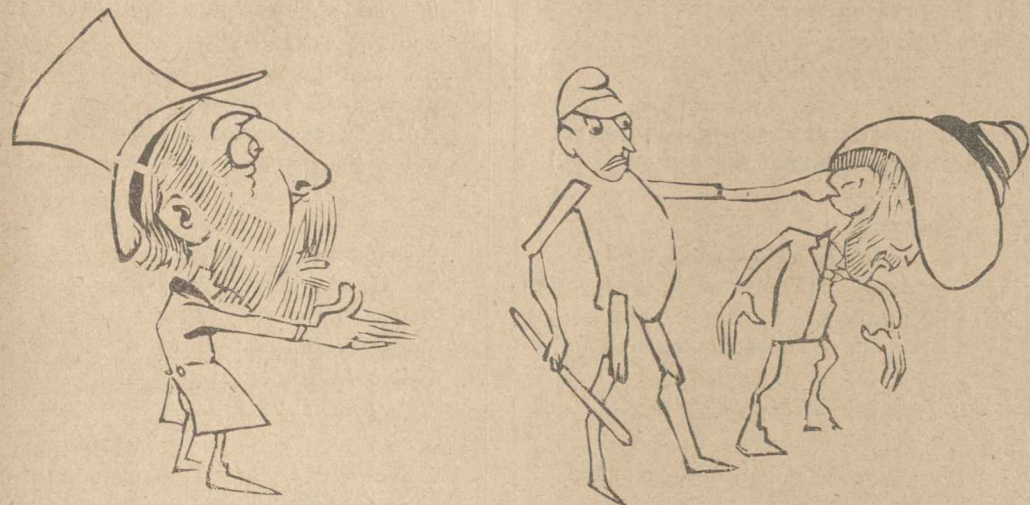
Πω! πω! τί πανηγύρι!.. τρεχάματα καινούρια...
πολλοί κλητήρες τρέχουν με όλη των τήν φούρια,
μά να! ό Δελαρόκας, ό Νέγρης και οι άλλοι,
κι' αρχίζει άπαρτία να γίνεται και πάλι
Και μ' όλα ταυτα σκούζουν 'σόν Περισευματία:
« δέν έχει άπαρτία. »

Φασουλής και Περικλέτος,
δ' καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Τί έχουμε;
Φ.—Ζητήματα...
Π.—Πολιτικά;
Φ.—Και άλλα,
ζητήματα διάφορα, μικρά τε και μεγάλα.
Π.—Και νυν τὸν λόγον φέρωμεν περὶ τῆς πολιτείας.
Φ.—Και πρῶτον μὲν τὸ ζήτημα τὸ περὶ ἀπαρτίας.
Π.—Σὺ τί φρονεῖς περὶ αὐτοῦ;
Φ.—Ἐγὼ φρονῶ πῶς ἔχει
καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις εἰς τὰ νοικοκυριά πῶς τρέχει.
Καὶ πρῶτον μὲν, βρὲ Περικλῆ, ἂν λείψῃ ὁ Μουσοῦρης,
μὰ δὲν θὰ λείψῃ βέβαια ὁ κύριος Βουδούρης,
ἂν ὅμως λείψῃ καὶ αὐτός, θὰ ἔλθῃ ὁ Μακρυγιάννης,
ἂν ὅμως λείψῃ καὶ αὐτός, θὰ ἔλθῃ ὁ Μερτζάνης,
ἂν ὅμως λείψῃ καὶ αὐτός, θὰ ἔλθῃ ὁ Γιαννοῦκος,
ἂν ὅμως λείψῃ καὶ αὐτός, θὰ ἔλθῃ ἄλλος κοῦκκος,
ἂν ὅμως λείψουν κ' ὅλοι των διὰ τινὰ αἰτίαν,
τὸ Ὑπουργεῖον πάντοτε θὰ ἔχῃ ἀπαρτίαν.
Ἐκ τούτων ὅθεν, Περικλῆ, καθὼς καταλαμβάνεις,
ἀποχωρήσεις σκέπτεται πολλὰς ὁ Δεληγιάννης,
καὶ ἤδη ἐπεχείρησε ἀντιπροχθεὶς τὴν πρώτην,
συμπαρασύρας μετ' αὐτοῦ καὶ κάθε πατριώτην,
καὶ εἰν' ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἡ θέσις τῆς πατρίδος,
διότι καὶ ἡ σύμβασις ἐκείνη τῆς σταφίδος
ἐπῆρε τὸν κατήφορο εἰς τὴν βουλὴν τῶν Γάλλων
καὶ μετ' ἐπαίνων καὶ αὐτὴν ἀπέριψαν μεγάλων.
Καὶ τώρα κλαίω δι' αὐτὸ πικρὰ ὁ πολυτλήμων,
ἂν καὶ δὲν εἶμαι, Περικλῆ, ποσὺς σταφιδοκλήμων,
ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἔβαλα 'στὸ στόμα μου σταφίδα
καὶ οὔτε κέρδος ἐξ αὐτῆς οὐδὲ ζημίαν εἶδα,
οὔτε μὲ μέλει, Περικλῆ, τί διάβολο θὰ γίνῃ
καὶ ἂν ποτὲ ἡ σύμβασις θὰ ψηφισθῇ ἐκείνη,
ἢ ἂν θὰ καταργήσωμεν τὸν ἔγγειον τὸν φόρον,
καθὼς φωνάζει πρὸς κειρὸς ἡ φάρα τῶν ἐμπόρων,
ἢ ἂν ποτὲ ὠφέλεια προκύψῃ οὐσιώδης,
ἢ καὶ ἂν εἶναι ἡ σταφὶς οὐσία σακχαρώδης,
ἢ ἂν ποτὲ οἰνόπνευμα θὰ δυνήθῃ νὰ γίνῃ,
ἢ στέμφυλον ἢ ταίπουρον ἢ καὶ σταφὶς νὰ μείνῃ,
ἢ ἂν ἡ κατανάλωσις αὐξήσῃ 'στὴν Γαλλίαν,
εἰς τὸ Μαρκόνη, τὸ Περού, Πεκίνο καὶ Ἀγγλίαν,
ἢ ἂν ὠφελιμώτεροι προκύβουν τώρα ὅροι,
ἢ ἂν καὶ τῆς ζακχαρώδους καταργηθῶν οἱ φόροι,
ἢ ἂν παντοῦ καταργηθῇ ὁ φόρος τῆς σταφίδος
κ' ὁ νόμος ὁ φορολογῶν πᾶν σακχαρώδες εἶδος.
Οὔτε μὴ λίτρα ἐστειλά 'στὸν τόδε ἢ 'στὸν δεῖνα,
οὔτε Μαλάγα ἔφαγα καὶ οὔτε Σουλτανίνα,
ἀλλ' οὔτε Κορινθιακὴν δὲν ἔφαγα ποτέ μου,
μὰ οὔτε οὐ θὰ ἔφαγες ὡς τώρα, φίλτατέ μου.

- Π.—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, καμμιὰ μικρὴν
τί πρὸς ἐμένα ἢ σταφὶς κι' ἐγὼ πρὸς τὴν σταφίδα
Κι' ἂν λείψῃ κάθε φόρος τῆς, κι' ἂν βάλουν
ἐγὼ ποτὲ 'στὸ στόμα μου σταφίδα δὲν θὰ βάλω
καὶ οὔτε θέλω νὰ τὴν 'δῶ ποτέ μου σὲ τραπέζι,
κι' ἂς κάνουν μόνον με αὐτὴν πουτῆγκας οἱ ἄλλοι
κι' ἂν πρὶν οἰνόπνευμα ποτέ, καθόλου δὲν με μέλει
ἂν εἶναι ἀπὸ ταίπουρο ἢ δι' ἄλλο θέλει.
Φ.—Ἄν καὶ δὲν δίνω δι' αὐτὴν μιὰ κάλπικη πατρίδα
ἐν τούτοις, φίλε Περικλῆ, σὲ τούτῃ τὴν ἀντίστα
ὡς πατριώτης ἀληθὴς καὶ τέκνον τῆς πατρίδος
ἐνδιαφέρομαι πολὺ καὶ δι' αὐτὸ τὸ εἶδος,
καὶ ὡς ἐκ τούτου μ' ἐξάψιν καὶ με θυμὸν μεγάλον
στέλλω καμπόσχα φάσκελα εἰς τὴν βουλὴν τῶν Γάλλων
κι' ὅσα καλὰ μὰς ἔκαμαν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
κι' ὅσα νὰ κάμουν σκέπτονται 'στὸ ἔθνος τῶν Γάλλων
ἢ φανερά καὶ ἑστέρα, ἢ καὶ ἰδιαιτέρως,
τὰ λησμονῶ, τὰ παλαιὰ, τὰ φρίκα κατὰ μέρος,
καὶ πᾶσαν σχέσιν διαρκὴ ἐπὶ τὰς αὐτὰς ἐστὶ,
ἢ φιλικὴν ἢ ἐμάλην κι' ἀτάρακτον προσέτι,
μὲ κάθε Γάλλον, Περικλῆ, ἀμέσως διαλύω
καὶ ὅλην τὴν καρδίαν μου πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ
κι' οὐδὲ ἀφίνω ἀνοιχτὴν καμμιὰν χαρμίδα
νὰ ἔμβουν οἱ πατήσαντες ἀπλόγχων τὴν σταφίδα
καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Δέ-Μου' διὰ παντὸς ἔχοντες
καὶ τὸν Λασσάλ καὶ τὸν Σαρλὲ ἀπὸ τὸν στέφανον
καὶ τρέχω με τοῦ Βουλαντζῆ κι' ἐγὼ τὴν πελαῖαν
καὶ σκοῦζω «κάτω ἡ βουλὴ καὶ ἡ δημοκρατία»
Καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς κι' ἐγὼ τὸ ἄκτι μου νὰ βρῶ
καὶ εἰς τὸν φοῦρνο σκέπτομαι νὰ στείλω ἕναν ἄλλο
καὶ με σταφίδες μπόλικας νὰ τὸν παραγγείλῃ
καὶ νὰ τὸν φάγ' ὁ δάκρυο καὶ νὰ τοὺς βλαστήμῃ.
- Π.—Τί ξέρεις γιὰ τὸν Σπάρταλη;
Φ.—Αὐτὸ εἰξεύρω μόνον
πῶς προμηθείας ἔκαμε εἰς περασμένον χρόνον,
καὶ τοῦ Κουβέρνου δανειστής δὲν ξέρω πῶς εἶπεν
καὶ ζήτημα πολιτικὸν ὁ Σπάρταλης ἐτέθη,
κι' ὁδρίσθη ὁ Πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
καὶ τοῦ Ρουμπὲρτ τὸ φάντασμα εἰς τὴν βουλὴν ἔβη
κι' ἂν κι' ἔλειπε, βρὲ Περικλῆ, ὁ κύριος Σινέλης,
καθὼς καὶ ἄλλοι βουλευταὶ τῆς δεξιᾶς ἀγέλης,
ἀλλ' ἐπλειονοψήφησε τὸ Ὑπουργεῖον πάλιν
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔφυγε με χόλον καὶ με ζήλῳ
κι' ἀμέσως εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐπῆγε μόνος νερίτα
κι' ἐγὼ ἐπῆγα, Περικλῆ, νὰ 'δῶ τὴν φθορίαν.
- Π.—Καὶ τί νομίζεις, Φασουλῆ, πῶς με αὐτὸ συνέβη;
Φ.—Νομίζω τὸ περίσσευμα πῶς ἀπῶς 'λιγοστεύει,
γιατὶ αὐτὸς ὁ Σπάρταλης, ἐποὺ δὲν χάρτει μὴν
χιλιάδες γιὰ τὸν κόπο τοῦ θὰ πάρῃ οὐκ ὀλίγους,
μὰ ἔπρεπε ν' ἀνταμειφθῇ καὶ τοῦτος ὁ καὶ μένος,
γιατ' ἔδρωσε ὁ φουκαρὰς κι' εἰργασθῇ γιὰ τὸ γέρας
γιατ' εἶναι καὶ ὑπὸ κίρκου ραγιάς 'στὴν Ἑγγλιτεῖαν
κι' ἴσως ἐδῶ κουβαλήθῃ κι' αὐτὸς καμμιὰν ἡμέραν
μ' ὅλον τοῦ οἴκου Σπάρταλη τὸ πλοῖσιον Ταμείον
καὶ κτίσῃ ὡς φιλόπλοος κανὲν Πτωχεοκομῆον,
ἢ φυλακὰς ἢ θέατρα σὰν τὸν Τσιγγρὸ τὸν Χιόττι.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεται κι' ὁ Τάκης τοῦ Βουλαντζῆ;
Φ.—Σὲ χαιρετᾷ πρὸς τὸ παρὲν καὶ μένει μετ' ἡμῶν.
Π.—Ὅσοι λοιπὸν ἐπὶ κλωτσοῖς καὶ κάμποσοι στὴν ἀγορᾷ.

Μία σκηνὴ δραματικὴ
κι' ὀλίγον τι σπαρτακτικὴ.

(Ὁ Φασουλῆς προσέρχεται μεθ' ἑλευθεροῦ χαδὰ
καὶ τὸν Φραντζέζο τὸν Λασσάλ ἀπὸ ταῦτα τραβᾷ,
ὁ δὲ φιλεστυλαγγνος Τσιγγρὸς, ποῦ ὅλους βοηθεῖ,
με στεναγμοὺς καὶ δάκρυα τοὺς παρακολουθεῖ.)

- Φ.—'Αλλόν, ἄλλόν, μεσσιέ Λασσάλ...
Λ.—Κὲ σκὲ βου φαίτ;
Φ.—Ἀ ρέστο...
δὲν σὲ γλυτόνει, μόν' ἀμί, κανένα μανιφέστο.
Τί θὰ τραβήξῃς ἀπὸ 'μὰς ἑνας θεὸς τὸ ξέρε...
ἐμπρός, ἐμπρός 'στὴ φυλακὴ, διαβόλου κανονιέρη.
Λ.—Λεσὲ μουά...
Φ.—Βρὲ τί λεσὲ καὶ τὴν κακὴ σου 'μέρα...
ἐμπρός, ἐμπρός 'στὴ φυλακὴ, ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα.
Τι.—Ποῦ μοῦ τὸν πᾶς, διαβότρου γυιέ, τὸν ἀκριβὸ μου φίλο;
Φ.—'Στὴ φυλακὴ, νὰ σὰς χαρῶ, σκοπεῖω νὰ τὸν στείλω.
Κι' ἀφοῦ σοῦ ἐγκαινίασε τὸ θέατρό σου πρῶτος
νὰ κάμῃ τὰ ἐγκαίνια καὶ εἰς τὰς φυλακὰς σου...
βρῶδ' ἀπ' ἐμπρός, σιὲρ Τσιγγρέ, καὶ παραπέρα στάσου.
Τι.—Ὀύγού, κακὸς οὐρτε Λασσάλ, τὰ ἔχεις σὰν χαμένα...
ἄλοι καὶ εἰς τὸ θέατρο, ἄλοι καὶ εἰς ἐμένα.

Φ.—'Αλλὸν ἀνφάν ντὲ λὰ πατρί, πρὶν ρίξῃς κι' ἄλλ' ὀδοῦς,
Σταλὺστε τοῦ Ρουῦ-Βλὰς καὶ Μιέτρ ντὲ φόρς μουφλοῦξ.
Λ.—'Ο! πᾶς ἐν μὲ, πᾶς ἐν ρεγκάρ!...
Τι.—'Αλοι, ἄλοι καὶ πάλι!...

ἴντα φουρτοῦνα 'ἔαφνικὴ μὰς ἤλθε 'στὸ κεφάλι!...
'Αλοι, ἄλοι, σιὲρ Λασσάλ, κατήφορο ποῦ 'πῆρα!
ἄλοι καὶ εἰς τὴ μοῖρα σου καὶ 'στὴ 'δική μου μοῖρα...
Φαλήρισε τὸ θέατρο... προφτάσετε, γειτόνοι...
Ὀύγού! ἦβοι! σιὲρ Λασσάλ κανεῖς δὲν μὰς γλυτόνει.
Λ.—'Ο! κρεατὺρ! ὁ ντεζοννέρ!...
Φ.—'Στὸ φρέσκο, κανονιέρη,
ποῦ ὅλους ἐπροσπάθησες νὰ βάλῃς εἰς τὸ χέρι.
'Αλλὲ βουξάν, βατάν, σικτὸρ καὶ οὐ δὲ θεατρώνης,
ποῦ δὲν σοῦ ἔρχεται καλὰ τοὺς ἄλλους νὰ πληρώνῃς,
καὶ ὅλων τῶν ἡθοποιῶν τὴν γούνα ζευινάσεις
μ' ἐκεῖνα τὰ προστάγματα, ποῦ γιὰ ποιὴν τοὺς βάσεις,
ὡς ποῦ νὰ μείνῃς μοναχὸς μετ' ὁν σιὲρ Ἀνδρέα,
ποῦχει τὰ μάτια γαλανὰ καὶ τὴν οὐρὰ μακράτα.

(Ἀκούονται σφυρίγματα, μὰ πέφτουνε καὶ φρέπαις,
καὶ τὸν Λασσάλ ὁ Φασουλῆς τὸν ἀρχινᾷ 'στὴς φάπαις.)

Λ.—'Ο σαπριστί! ὁ σάκρε νόν!.. πέστ... φίστρ... ὁ σακρεμπλέ!

Φ.—Ἐ τὸ βουλέ, μουφλούζαρε, νὰ παίξης τὸν Μπα-Μπλέ.

Λ.—'Ο μὰ πατρόν, κρενὸν ντὲ σιέν, ἐ βάντρ σὲν γκρί, ζεράζ..

Φ.—'Ιλ φὸ παιγιέ, ἱλ φὸ παιγιέ ἀρζάν κοντὰν λὲ γκάζ.

ΤΣ.—Κακόσορτέμου Μέτρ ντὲ φόρζ, καὶ πῶς νὰ σὲ συνδράμω;
ἐγὼ γὰρ σένα ἤκαμα ὅ,τι 'μπορῶ νὰ κάμω.

Φ.—
'Ανδοαγιὲ ντὶ παραντί,
πάει τὸ πρῶτο πατιρντί,
σοῦ 'κόπηκε ὁ βήχας.

Ἐ βότρ γκλοῶρ τούτ ἐ πασσέ,
κι' ὁ Σγούτας κλαίει διὰ σὲ
κι' ὁ Στεφανῆς ὁ Ψύχας.

(Ἐνῶ φωνάζουν καὶ οἱ τρεῖς μετὰ φωνῆς μεγάλης
πλακόνει μὲ συνάλλαγμα ὁ Μπρούμης ὁ μπακάλης.)

Φ.—'Επλάκωσαν οἱ δανεισταί...

ΤΣ.—'Αλοί, ἄλοι καὶ πάλι!

Φ.—Δὸς τὸν παρᾶ, Σαλούστιε, 'στὸν Μπρούμη τὸν μπακάλη.

Λ.—Ντὲν ἔκω, ζε νὲ πὰ νταρζάν...

Φ.— Ἄ ρέστο, κανονιέρη.

(Πλακόνουν δὴ χασάπηδες μὲ ξύλα εἰς τὸ χέρι.)

Φ.—Πῶ! πῶ! καὶ ἄλλοι ἔρχονται ἀκόμη μουστερηδες.

(Πλακόνουν μὲ τῆς βούρτσαις των καὶ δύο λουστρατζήδες.)

Φ.—Λὲ ζοῦρ φατὰλ ἐτ ἀρριδέ, καὶ λύσε τὸ κεμέρι,
καὶ πλήρωσε τοὺς δανειστάς ἀμέσως, κανονιέρη,
τὸ κρέας τῶν χασάπηδων, τὸ λουστρο καὶ τὸ ρύζι...

ΤΣ.—'Αλοί, ἄλοι, σιδρ Λασσάλ, σ' αὐτὸν ποῦ σὲ γνωρίζει!
Πρὶν νᾶλθ' ἡ ὥρα ἡσθυσες κι' ἡ χάθης κατὰ κράτος.

(Κι' ὁ δικηγόρος ἔξαφνα πλακόνει Μομφεράτος
μὲ ὄγκον ἀποδείξεων κι' ἐγγράφων ὑπὸ μάλης
καὶ σκούζουν οἱ χασάπηδες κι' ὁ Μπρούμης ὁ μπακάλης.)

Φ.—Δὸς τὸν παρᾶ...

Λ.— Κὲ σκὲ δοῦ ντίτ;

Φ.— Γυρεύουν ὄλοι τόκο.

ΤΣ.—Πῶ! πῶ! τὰ συναλλάγματα ἐπῆραν ὄλα φόκο.

Φ.—'Αλοί, ἄλοι, σιδρ Τσιγγρέ, τὸν Νικολῆ σου ξύσε,
κι' ἀμέσως τὸ κομπόδεμα γιὰ τὸν καλὸ σου λύσε.

ΤΣ.—'Αλοί, ἄλοι, σιδρ Λασσάλ, τὸ κρέντιτο ἡχάθη,
καὶ ἤχασα ὁ κουζουλὸς ταῦγά μὲ τὸ καλᾶθ.

Κι' ἐγὼ τὸν Μεγαλόσταυρο ἐπίστευα γὰ πᾶρω,
μὰ τώρα καταντήσαμε κι' οἱ δὲ μὰς γιὰ τὸ κάρο.

(Τοῦ θεατρῶνι τοῦ αὐτοῦ ὁ Φασουλῆς τραβᾷ
καὶ τὴν Μασκὸτ τοῦ τραγουδεῖ μὲ θλιβερὸ χαδᾶ,
ὁ δὲ Τσιγγρὸς ἀκολουθεῖ καὶ τοῦ βασιτᾶ τὸ ἴσο
καὶ δέκα πᾶνε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ ἄλλοι τόσοι 'πίσω,
κι' ὁ Μπρούμης κι' οἱ χασάπηδες κι' οἱ λουστροὶ σὺν Ἑβραίοι
φωνάζουν 'στὸν σιδρ Τσιγγρὸ καὶ τοῦ ζητοῦν τὰ χρέη.
'Αλλ' ἔξαφνα ὁ Βασιλεὺς 'στὸ θέαμα προφθάνει
κι' ὄλα τὰ χρέη ὁ Τσιγγρὸς εὐθὺς ἀναλαμβάνει,

ἀφίνει δὲ ὁ Φασουλῆς ταῦτ τοῦ θεατρῶνι
κι' ὁ Χιώτης ὁ φιλάνθρωπος κτυπᾷ τὰ πινάκια
καὶ οὕτω πῶς ὁ Μέτρ ντὲ φόρζ, τὴ φυλακὴ
χάρις εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Μεγαλειοτάτου

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ψυχώσεις, ὑπὸ Σίμου τοῦ καὶ Ἀποστολῆ,
ποῦ τῆς φρενολογίας ἐσπούδασε τὰ εἶδη,
ἤτοι λαμπρὰ μελέτη τῶν φρενοπαθειῶν,
μεστὴ πολλῆς σοφίας, σπουδῆς κι' ἀληθειῶν.
Αὐτὸ δὲ τὸ βιβλίον πολλοὺς θὰ σκανδαλίση
καὶ ὁ Ρωμηὸς γιὰ τοῦτο πολλὰ θὰ ὀμιλήσῃ.

Χρονόπουλος ὁ Θεωδωρῆς ἐκ τῶν προσφιλεστέρων
καὶ εἰς τὸν Πύργον ἱατρὸς ἐκ τῶν δοκιμοτέρων,
χωρὶς πολλὰ τρεχάματα καὶ δίχως φασαρίαν
ἡρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς τοῦ Δούνη τὴν Μαρίαν.
Καὶ ὁ Ρωμηὸς ἀπὸ μακρὰν ἐκ μέσης τὸν συγγάμηνον
καὶ χίλια εὐχεται καλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ταίρι.

Τοῦ Ζαχαράτου ἀνοίξε τὸ νέο μαγαζὶ
καὶ μέσα κι' ἔξω τῷδεσαν οἱ φίλοι σὺν χαζοῖς,
καὶ ἄστραψε ὁ καφφενὲς αὐτὸς τοῦ Ζαχαράτου
καὶ ὄλοι τοῦ ἐφώνησαν «μὲ γεῖά του καὶ χαρὰ του»

Ὁ πρῶτος καλλιτέχνης, Μπονάνος ὁ γνωστός,
ποῦ εἶναι εἰς τὰ γούστα τῆς μόδας θαυμαστός,
καινούργια γιὰ κυρίαίς 'κουβάλησε καπέλα,
καθὼς καὶ ἄλλαις μόδαίς, ποῦ εἶναι μία τρέλλα.
Λοιπὸν ἐμπρός, κυρίαίς, εἰς τοῦ Μπονάνου ἴσα,
νὰ 'δῇτε καὶ νὰ 'πῇτε «ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια»

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Κι' ἐγὼ Ἡμερολόγιον ἐκδίδω δίχως ἄλλο
κι' ὄλους τοὺς Μάρτυρας ἐκεῖ κατὰ σειρὰν θὰ ἐλάω
κι' ἀποκαλύψεις Φασουλῆ θὰ ἔχωμεν ἀκόμα
κι' ἐξώφυλλον περιέργον μ' ἓνα μονάχα χρώμα,
κι' ἐπισκοπήσεις τῶν μηνῶν κι' ἐσθ' ὅτε καὶ μαντέας
διὰ τὸ μέλλον καὶ παρὸν πολλάς τε καὶ παντοίας.

Εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν
λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
ἐξήντα καὶ προπληρωμή.